

Янко Гжбишевъ дойде голъ като пушка, я го, първиятъ търговецъ въ околията стана..."

И той се замисляше за търговийка, за комисонерство, — замисляше се за бързо и леко забогатяване.

*

Следъ обѣдъ се поразходиха изъ селото, влѣзоха въ църковното кафене.

— Честито, Бое, — поздравляваха едни.

— Зетътъ ли? Харно, харно, — удобряваха други.

И стариятъ прѣхна отъ радостъ, когато селянитѣ заприказваха съ Миша, а той засече като по книга, та ги смая.

— Вижъ ти, — обади се единъ откъмъ вратата, — такъвъ ученъ мжжъ да се падне на Боюва Пейка!

— А на каква работа е, Бое? — полюбопитства другъ. Стариятъ се смути за мигъ.

— На своя работа... въ Пловдивъ... — отвърна той безъ да мисли много.

— И въ града ли е така лошо, а? — обърна се дѣдо Стою Юшюря. — Не помня такова нѣмане, синко. Казватъ, въ града живѣли по-добре, а?

— И тамъ е сжщото, — подхвана Мишо, като се огледа. — Търговията е спрѣна, фабрицитѣ не работятъ, хората сж обосѣли и оголѣли. Вие пакъ кое жито, кое царевица изкарвате...

Селянитѣ се разроиха:

— Свърши се тя!

— Тъй си мислите вие, гражданитѣ!

— Хората се наплодиха, пъкъ земята си е толкова!

— Сто семейства ще останатъ безъ зърно жито по Коледа.

— Какви сто? Двесте!